

הנערות מגיעות בליילדת שמצפה להן - סיוט ברחוב

הדרך לארץ חשבת לי איך נראים הישראליים. תיארת אותם לעצמי כגיבויים, בגלל המלחמה שלהם.

„כשירדתי בנמל-התעופה, הרגשתי שמשוה נצבט לי בלב. היתה זו הרגשה של זהות רגשות גדולה לקראת מה שאראה פה בקרוב. אחרי שנסענו משרדה-התעופה לבית-המלון שלנו, השעה היתה בקירוב ל-2 בלילה. כשהגענו עם המוניית שלקחה אותנו לקצה רחוב אלנבי ליד הים, ראיתי עשרות בחורים ובחורות שמסתובבים בשטח. לרגע לא יכולתי להאמין שבשעה כזו אראה כל כך הרבה אנשים. שמחתי. אבל תיכף-ומיד לאחר מכן, כשירדתי מן המוניית, כבר היתה הרגשה אחרת.

„הם תיכף התנפלו עלינו כאילו ירדנו מכוכב אחר. סובבו אותנו ולא נתנו לנו מנוחה. אני בכלל לא יודעת איך המשטרה

להן כי באו לכתובת הלא-נכונה, בה הן מהוות מסרה להטרדות, שומעות מן הרגע הראשון הצעות מגוננות, מלות בתנועות-ידים ומזניות, והערות מסוג „בואו איתנו“, „יהיה לכן טוב!“, „כדא לכו!“

למנוחת הזולים של טיילת תל-אביב מ' תוך שמחה וציפייה על ביקורן הראשון בישראל (כמו שתי התיירות-מתנדבות למעלה). תוך זמן קצר התברר

הן מגיעות

צעירים. ביניהם ראיתי שהיו הרבה חיילים עם המדים שלהם. הייתי כל כך מאושרת ו- נרגשת שסוף-סוף הצלחתי לבקר כאן, ש- כמוכן שהתנהגתי אליהם יפה. „הם כנראה לא הבינו בדיוק למה אני

מ כל העולם הן התחילו להגיע. מכל מטוס שנחת בשרדה-התעופה ירדו עשרות צעירות, רובן סטודנטיות, שמלחמת ששת-הימים עוררה משהו בליבן. המטוס נוחת, הן יורדות ממנו, חסרות

הק אסקיריק כניק לתיירת

מתכונת, ופירושו את דברי אחרת. הסקתי זאת מתוך התנהגותם. היו כאלה שניסו לי שלוח ידיים. היו גם כאלה שניסו לקחת מ' מני את המזוודות. אבל דבר אחד כולם עשו, הם לא נתנו לי ולחברות שלי לנשום. הם הקיפו אותנו כאילו הם היו אוכליא-אום. „זה היה נורא. הם התקרבו אלינו מכל ה' צדדים. נגעו בנו.

„מזל שבעל-המלון והשוערים ידעו על כואנו. הם יצאו ובכך ממש הצילו אותנו מידי האספסוף שהיה במקום. „באתי דרך של אלפי קילומטר כדי לראות את הארץ הנפלאה הזאת — ובמקום זה נפ' לתי לתוך חלום בלהות.

„ובכלל, לאיזה מין מקום שלחו אותנו? אל שפת-הים. בכל ערי הים-התיכון, נמצאים המלונות הכי יפים על הטיילת. אבל את התיירות ה' נרגשות שלחו לגור ליד טיילת מיוחדת ב' מינה: לטיילת היחידה שאסור לטייל בה: לטיילת של תל-אביב.

אל כיכר הרב-רס סמואל, המוקפת מועדוני לילה, שהם בעצם מועדוני המארחות, כשר לידם הקלובים המפורסמים, של קלפנים ו' משחקי-ביליארד. בשעות הלילה מאוכלס האזור בגברים ש' יוצאים לחפש בילוי-לילה, בשיכורים הנפ' לטים ממועדונים ומזוגות המהפשים מקום. לכן גם מסיבות ברורות, נפתחו בסביבה גם נתימלון זולים. חלקם במקומות ששם היו מלונות-פאר, בשנות השלושים, וחלקם בדירות שחדריהן מושכרים לזוגות. ולשם נשלחו התיירות הצעירות.

כ שהן מגיעות למקום, והזכר חוזר ונשנה שוב ושוב, מבלי שאיש יעשה משהו בנידון. הן מוקפות מיד בעשרות עוברי-בטל, בשיכורים, ואף בחיילים במדים, המקבלים ערב חופשה, וכשאין להם מה ל' עשות, הם יורדים לטיילת לצוד טרף קל. ולמראית עין — התיירות האלה הן באמת טרף קל. הן מגיעות, מלאות התלהבות, מבלי שיהיה להן מושג לאיזה מין אזור שלחו אותן, והן חסרות-ישע לגמרי עם ידיהן ה' עמוסות במזוודות, וזה לפעמים באמצע ה' לילה. ואז כל אותם משוטטי-הכיכר סוגרים

מילים מרוב התרגשות, ובאוטובוס המצפה הן מוסעות העירה. ומה קורה להן אז?

יפרה טלית הורוץ (20), סטודנטית ל' פסיכולוגיה מניו-יורק: „מיד אחרי ה' מלחמה הצלחתי להשתחרר ממוכס הלימודים שלי, לחסוך וללחץ כסף, ולבוא לישראל. „ברגע שהגענו למקום הזה, שהוא על שפת-הים, הקיפו אותנו פתאום המון בחורים

הן נחלצות מהכיתור

רק במאמץ ניכר עולה בידיהן של התיירות להיפטר מן השירה הנשרכת אחריהן. אינה מאפשרת להן את ההנאות השקטות בתל-אביב.

עליהן פתאום, מציעים את עזרתם, לוקחים את המזוודות, ושולחים ידיים. קארן פלקי (25), אנתרופולוגית מושינג' טון: „את כל המיקרה הזוה, ההתנפלות ה' נוראה הזאת, של חיילים שאת שמם ה' מפואר שמענו גם בארצות-הברית, — יכלו למנוע. לו היו מספרים לנו מיד לאיזה מלון ולאיזה סביבה הציעו לנו ללכת לא היינו הולכות. או לפחות היינו יודעות למה אני חנו צפויות — ואז לא היה נגרם לנו זעזוע כליכך גדול.

הייתי מעדיפה לחשוב כי השלטונות בארץ יעשו משהו נגד זה. כדי שתיירת ש' יורדת מהמלון שלה תוכל ללכת לאורך ה' טיילת של שפת-הים. זה לא מובן מאליה? האם יש מקום בעולם ששם אי-אפשר לטייל ליד החוף? וזה בעיר הגדולה שלכם?

„הייתי מעדיפה לחשוב כי השלטונות בארץ יעשו משהו נגד זה. כדי שתיירת ש' יורדת מהמלון שלה תוכל ללכת לאורך ה' טיילת של שפת-הים. זה לא מובן מאליה? האם יש מקום בעולם ששם אי-אפשר לטייל ליד החוף? וזה בעיר הגדולה שלכם? „וכאן, אחרי שאנחנו באות, מלאות נכונות לעזור, אנחנו רק יוצאות לרחוב ומגלות ש' מתנהגים איתנו יותר גרוע מאשר עם יצאניות.

ל סוזן מיפניק (22), סטודנטית ל' גרפיקה מניו-יורק, קרה אותו דבר: „כל

חמש מכל הסיור סיס הבאית עליי הן, מהם נמלטו בקושי, מירות ונוגזות.